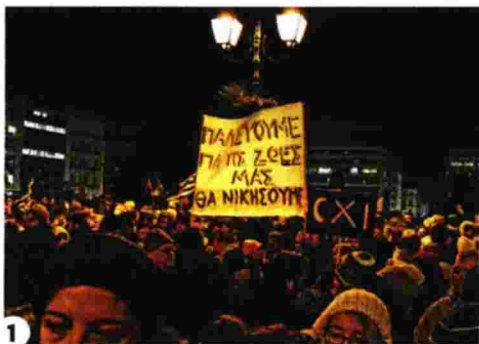

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΟΙΧΩΝ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΕΙ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑΖΕΙ Ο ΤΑΣΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ελεύθεροι πολιορκημένοι

Κατ' εξαίρεση, σήμερα θα ασχοληθούμε όχι με τοίχους αλλά με κινούμενα ίχνη πάνω στο σώμα της (ζωντανής) Ιστορίας: μια απόπειρα αποκρυπτογράφησης των μηνυμάτων που έστειλαν οι τρεις συγκεντρώσεις του τελευταίου δεκαημέρου στο Σύνταγμα. Διατηρώντας κάθε επιφύλαξη για τον βαθμό απήχησης των επιμέρους συνθημάτων, καθώς η απουσία συγκροτημένων μπλοκ δεν επιτρέπει μια, έστω και χοντρική, αποτίμηση, επιλέγουμε να καταγράψουμε κυρίως το εύρος -και τα όρια- αυτών των μαζικών εκδηλώσεων.

Ελάχιστος κοινός παρονομαστής του ετερόκλητου πλήθους που κατεβαίνει στο πεζοδρόμιο για να υπερασπιστεί την πρώτη ύστερα από μια πενταετία χαραμάδα ελπίδας για μια καλύτερη ζωή, αναδεικνύεται η διάχυτη πεποίθηση πως η μνημονιακή πολιτική της διαρκούς υποβάθμισης της μισθωτής εργασίας, της συρρίκνωσης των συντάξεων και της βίαιης εκκαθάρισης των μικροαστικών στρωμάτων προς όφελος του τραπεζικού και του μεγάλου εν γένει κεφαλαίου έχει φτάσει πια σε οριακό σημείο (1-2). Εξίσου ορατό είναι το συλλογικό τραύμα από τον ρατσιστικό διασυρμό ενός ολόκληρου λαού, με τον οποίο επενδύθηκε ιδεολογικά αυτή η λεπλασία, έστω κι αν αυτή η υπενθύμιση αφήνει μια πικρή γεύση στο στόμα: «κ. Σόιμπλε, φέρτε πίσω τα κλεμμένα» (3), «κ. Μέρκελ, πες μας για τη ΖίμενSS, την Τίσεν, τη Χότσιφ, τη Φέροσταλ κ.λπ. κ.λπ., κι ύστερα θα μιλήσουμε για το πόσο διεφθαρμένοι είναι οι Έλληνες» (4).

Κεντρικό αίτημα των πρώτων δύο, ιδίως, συγκεντρώσεων ήταν ο σεβασμός της δημοκρατίας και η αξιοπρέπεια (5-6), η ρητή απόρριψη ενός αποικιακού μέλλοντος στην υπό διαμόρφωση Ευρώπη των θεσμοποιημένων δύο ταχυτήτων (7). Υπήρξαν και πιο πιπεράτες εκδοχές αυτής της διεκδίκησης, όπως μετασηματισμός της απειλής «να βγει η Ελλάδα από την πρίζα» (Unplug Greece) σε αθυρόστομη έκκληση (8). Ο αμυντικός αυτός πατριωτισμός απέχει έτη φωτός από το εθνικιστικό κλίμα της «πάνω πλατείας» του 2011, με τους «300 που είχαν ψυχή» σε αντιδιαστολή προς τους τωρινούς «μπάσταρδους και Αμερικανούς» -όσο κι αν δεν έλειψαν, και εδώ, αρχαισμοί όπως η χιουμοριστική προσφυγή στα προγονικά κλέπ (9) ή επιδείξεις εθνοπρεπούς αρρενωπότητας (10). Τούτη τη φορά, τον τόνο δίνει η πεποίθηση πως η κοινή μοίρα συντίθεται από πολλές μικρές συλλογικές τραγωδίες που αναζητούν κάθαρση (11) και πως η μάχη των ανθρώπων ενάντια στις «αγορές» δίνεται σε πειρωτική κλίμακα (12-13). Από τη στιγμή που «η Ιστορία [μας] παρακολουθεί» (14), οι αναφορές στο παρελθόν δεν περιορίζονται στην υπενθύμιση προς τους Γερμανούς, πως «εμείς τους χρωστάμε λεφτά» ενώ εκείνοι «μας χρωστάνε ψυχές» (15). Η αναμονή μιας κάθε άλλο παρά αναίμακτης αναμέτρησης με τον σκληρό πυρήνα της ευρωζώνης παραπέμπει, συμβολικά τουλάχιστον, στο Μεσολόγγι και τους ελεύθερους πολιορκημένους του (16-17).

